

UCHWAŁA

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda

Protokolant starszy sekretarz sądowy Mariusz Pogorzelski

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 października 2021 r., wniosku Naczelnika Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej sygn. PK XIV Ds (...) z dnia 4 sierpnia 2021 r., o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. A.M., za czyn z art. 231 § 3 k.k.,
działając na podstawie: art. 135 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2021.66 t.j. ze zm; dalej prawo o prokuraturze);

uchwalił:

nie zezwolić na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. A.M., za to, że: w okresie od dnia 25 lipca 2019 r. do dnia 4 lutego 2020 r. w R. będąc prokuratorem Prokuratury Rejonowej w R. i referentem sprawy prowadzonej za sygnaturą PR 2 Ds (...), nieumyślnie nie dopełnił obowiązków polegających na ustaleniu, czy popełniony został czyn zabroniony, a jeżeli tak to czy stanowi on przestępstwo, wykryciu sprawcy przestępstwa i pociągnięciu go do odpowiedzialności karnej oraz wyjaśnieniu okoliczności sprawy, stosownie do treści przepisów odpowiednio artykułu 2 § 1 pkt 1 oraz artykułu 297 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez zaniechanie wykonania czynności niezbędnych w toku postępowania, w postaci ustalenia, a następnie przesłuchania w charakterze świadka psychologa z (...) Centrum Zdrowia Dziecka w K., do którego trafiła V. S. dziecko A.S. i M.S. i przesłuchania lekarza

prowadzącego leczenie, uzyskania uzupełniającej opinii sądowo - lekarskiej lub powołania zespołu biegłych z właściwego Zakładu Medycyny Sądowej oraz dokonania konfrontacji świadków w osobach A.S., M.S. i M.K., a także dokonania oględzin i działania w ten sposób na szkodę interesu prywatnego małoletniej V.S. oraz interesu publicznego wyrażającego się dobrem dziecka tj. o przestępstwo z art. 231 § 3 k.k.”

UZASADNIENIE

W dniu 11 sierpnia 2020 r. Prokuratura Okręgowa w K. wszczęła śledztwo o sygn. PO I Ds (...) dotyczące niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych prowadzących postępowania w sprawie narażenia na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu małoletniej V.S. (akta PK, t. VI, k. 1033-1034).

W dniu 29 grudnia 2020 r. Prokuratura Krajowa wszczęła śledztwo o sygnaturze akt PK XIV Ds (...) w sprawie niedopełnienia w okresie od dnia 5 lipca 2019 r. do dnia 24 lipca 2020 r. w R. obowiązków przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w R. polegających na ustaleniu w sprawie o sygnaturze PR 2 Ds (...).2019, a następnie PR 2 Ds (...).2020, czy został popełniony czyn zabroniony i czy stanowi on przestępstwo, wykryciu sprawcy przestępstwa i pociągnięciu go do odpowiedzialności karnej oraz wyjaśnieniu okoliczności stosownie do treści przepisów odpowiednio artykułu 2 § 1 pkt 1 oraz artykułu 297 § 1 pkt 4 k.p.k. i działania w ten sposób na szkodę interesu prywatnego małoletniej V. S. oraz interesu publicznego tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. (akta PK, t. IX, k. 1734).

W dniu 19 marca 2021 roku Prokuratura Krajowa Wydział Spraw Wewnętrznych na mocy postanowienia sprawę Prokuratury Okręgowej w K. o sygnaturze PO I Ds (...) dołączyła do sprawy o sygnaturze PK XIV Ds (...) (akta PK, t. XI, k. 1823).

Wnioskiem z 4 sierpnia 2021 r. sygn. PK XIV Ds (...), Naczelnik Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej, wystąpił do Sądu Najwyższego o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności

karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.– A.M. za przestępstwo polegające na tym, że: „w okresie od dnia 25 lipca 2019 r. do dnia 4 lutego 2020 r. w R. będąc prokuratorem Prokuratury Rejonowej w R. i referentem sprawy prowadzonej za sygnaturą PR 2 Ds (...), nieumyślnie nie dopełnił obowiązków polegających na ustaleniu, czy popełniony został czyn zabroniony, a jeżeli tak to czy stanowi on przestępstwo, wykryciu sprawcy przestępstwa i pociągnięciu go do odpowiedzialności karnej oraz wyjaśnieniu okoliczności sprawy, stosownie do treści przepisów odpowiednio artykułu 2 § 1 pkt 1 oraz artykułu 297 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez zaniechanie wykonania czynności niezbędnych w toku postępowania, w postaci ustalenia, a następnie przesłuchania w charakterze świadka psychologa z (...) Centrum Zdrowia Dziecka w K., do którego trafiła V.S. dziecko A.S. i M.S. i przesłuchania lekarza prowadzącego leczenie, uzyskania uzupełniającej opinii sądowno - lekarskiej lub powołania zespołu biegłych z właściwego Zakładu Medycyny Sądowej oraz dokonania konfrontacji świadków w osobach A. S., M.S. i M. K., a także dokonania oględzin i działanie w ten sposób na szkodę interesu prywatnego małoletniej V.S. oraz interesu publicznego wyrażającego się dobrem dziecka tj. o przestępstwo z art. 231 § 3 k.k.” (akta główne k. 2-14).

W oparciu o przedłożone przez wnioskodawcę akta śledztwa Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej sygn. PK XIV Ds (...) (dalej: akta PK), **Sąd Najwyższy uznał za uprawdopodobniony następujący stan faktyczny.**

W dniu 15 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w R. III Wydział Rodzinny i Nieletnich wydał postanowienie sygn. III Nsm (...) w przedmiocie wszczęcia postępowania o wydanie zarządzeń opiekuńczych wobec małoletniej V.S. (akta PK, t. VII, k. 1227).

W dniu 24 kwietnia 2019 r. do Komisariatu I Policji w R. wpłynęło zawiadomienie z dnia 17 kwietnia 2019 r. Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w R., o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez A. i M. S. wobec ich małoletniej córki V. S. (akta PK, t. VI, k. 1088). Z zawiadomienia wynikało, iż A. i M. S. są rodzicami V. S. urodzonej 9 marca 2019 r., z którą zamieszkiwali w B. V.S. miała upaść matce na podłogę w obecności ojca. Rodzice o zdarzeniu nikogo nie poinformowali. Od 25 marca 2019 r. ww. przeprowadzili się do mieszkania M. K. w R. W dniu 30 marca 2019 r. V.S. została przyjęta na Oddział Patologii Noworodka

(...) Centrum Zdrowia Dziecka w K. z uszkodzeniem żebra. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w R. zwrócił się jednocześnie do Sądu Rejonowego w R. o wydanie zarządzeń opiekuńczych wobec małoletniej.

W dniu 7 maja 2019 r. w charakterze świadka została przesłuchana J.L. – starszy pracownik socjalny, która zeznała, iż od M. K. uzyskała informacje, iż rodzice małoletniej V., po ujawnieniu obrażeń dziecka zaprzeczali jakoby do ich powstania mogło dojść wskutek upadku dziecka (akta PK, t. VI, k. 1175-1179)

W dniu 8 maja 2019 r. Komisariat Policji I w R. wszczął dochodzenie sygn. RSD (...) w sprawie o czyn z art. 160 § 1 i 2 k.k. popełniony na szkodę małoletniej V.S. (akta PK, t. I, k. 2). Postępowanie to objęto nadzorem w Prokuraturze Rejonowej w R. i zostało tam zarejestrowane pod sygn. PR 2 Ds (...) w sprawie o czyn z art. 160 § 2 w zw. z art. 160 § 1 k.k. na szkodę małoletniej V.S. Czynności w sprawie prowadził Komisariat Policji I w R., zaś nadzorującym dochodzenie sprawy był prokurator Prokuratury Rejonowej w R.A. M. Ze zgromadzonego ww. dochodzeniu materiału wynika, iż w dniu 30 marca 2019 r. ojciec dziewczynki wezwał pogotowie w związku problemami V. S. z oddychaniem (akta PK, t. III, k. 514-521). Od tego dnia do 7 maja 2019 r. dziewczynka przebywała w szpitalu, gdzie lekarz stwierdził u niej złamanie żeber, w tym z przemieszczeniem pourazowym.

W dniu 14 maja 2019 r. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej powiadomił Sąd Rejonowy w R., że matka dziecka – A.S. złożyła oświadczenie, iż nie jest w stanie samodzielnie opiekować się córką, bowiem ojciec dziecka został zatrzymany przez Policję do odbycia kary pozbawienia wolności. A.S. zwróciła się o umieszczenie małoletniej V. S. w rodzinie zastępczej (akta PK, t. VII, k. 1357, 1361).

W dniu 15 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w R. postanowieniem sygn. III Nsm (...) udzielił zabezpieczenia w sprawie w ten sposób, że małoletnią V.S. umieścił w rodzinie zastępczej o charakterze pogotowia rodzinnego (akta PK, t. VII, k. 1353).

W aktach postępowania PR 2 Ds (...) znajdowało się zgromadzone w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w R. sygn. III Nsm (...) dotyczącej zarządzeń opiekuńczych wobec małoletniej V.S., pismo Zastępcy Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w R. z 14 maja 2019 r., w którym przywołano, iż: „matka Pana M.S. (ojca V.S. – uwaga sądu) w rozmowie z

pracownikiem socjalnym poinformowała, iż syn musi się wyprowadzić z jej mieszkania, gdyż była przez niego duszona w dniu 17 kwietnia 2019 r. Ponadto stosuje on wobec niej przemoc psychiczną” (akta PK, t. VII, k. 1359-1360).

W aktach postępowania sygn. PR 2 Ds (...) zgromadzono m.in. opinię sądowo-lekarską biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu z 19 maja 2019 r., wydaną w sprawie Sądu Rejonowego III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich w R. sygn. III Nsm (...), dotyczącą małoletniej V. S. (akta PK, t. III, k. 490-509). W opinii tej wskazano, iż: „z dużym prawdopodobieństwem stwierdzić można, że powodem złamań był ucisk klatki piersiowej, uderzenie lub upadek dziecka na twarde podłoże. (...). Analiza akt sprawy oraz dokumentacji medycznej nie daje podstaw do jednoznacznego określenia, czy powodem stwierdzonych obrażeń ciała było działanie celowe, czy wynikające z nieuwagi rodziców lub innych osób sprawujących opiekę nad dzieckiem” (akta PK, t. III, k. 508).

W toku postępowania sygn. PR 2 Ds (...) zgromadzono dokumentację medyczną V. S. z leczenia szpitalnego w okresie od dnia 30 marca 2019 r. do 8 maja 2019 r., z której wynikało m.in. rozpoznanie kliniczne zapalenia płuc, niewydolności oddechowej, podwójnego złamania żeber IV, V, VI po stronie lewej.

W okresie od dnia 24 czerwca 2019 do 3 lipca 2019 r. w toku dochodzenia sygn. PR 2 Ds (...) przesłuchano świadków, w tym rodziców dziecka tj. A.S. i M. S. oraz matkę M.S.- M.K. Świadek A.S. zeznała m.in., iż nie jest prawdą, że dziecko upadło mi na ziemię (akta PK, t. VII, k. 1255-1262). M. K. zeznała m.in., iż syn M. powiedział, że dziecko upadło A. z kolan (akta PK, t. VII, k. 1265-1268). Z kolei, M. S. zeznał „nie było takiej sytuacji, że V. upadła mojej żonie na ziemię, powiedziałem mamie, że upadła”. Zeznania M.S. sugerowały doznanie złamania żeber przez dziecko podczas przejazdu karetką pogotowia do szpitala, kiedy to trzymał córkę w nosidełku na kozetce, a kierowca bardzo szybko jechał (akta PK, t. VII, k. 1271-1276). A.S. w swoich zeznaniach sygnalizowała, że złamanie żeber mogło powstać wskutek osteopenii wcześniejszej podając, że lekarze nie stwierdzili jednoznacznie, że złamane żebra u córki są wynikiem tej choroby (akta PK, t. VII, k. 1255-1262). Świadek M. K. zeznała ponadto, iż usłyszała też wersję, nie precyzując od którego z małżonków S., iż V.S. leżała na krawędzi łóżka i na łóżko wskoczył pies A. i M. S. i wskutek tego ich córka miała się „zturlać” z tego łóżka na podłogę.

W dniu 25 lipca 2019 r. prokurator A. M. przedłużył okres dochodzenia do dnia 31 sierpnia 2019 r. W tym okresie w postępowaniu sygn. PR 2 Ds (...) przesłuchano kolejnego świadka oraz w dniu 6 sierpnia 2019 r. prokurator zwrócił się do Zespołu Opieki Zdrowotnej w B. o dokumentację lekarską z leczenia V.S. (akta PK, t. VII, k. 1299).

Zgodnie z notatką urzędową prokuratora A.M. zawartą w aktach postępowania sygn. PR 2 Ds (...) z dnia 14 sierpnia 2019 r., zapoznał się on z przywołanymi wcześniej aktami sprawy Sądu Rejonowego w R. sygn. III Nsm (...) (akta PK, t. VII, k. 1301).

Prokurator A.M. w postępowaniu Prokuratury Rejonowej w R. sygn. PR 2 Ds (...) – A.M. uzyskał opinię biegłego lekarza sądowego z dnia 20 listopada 2019 r., która wskazywała, iż obrażenia jakich doznała V.S. powodują naruszenie czynności narządów ciała w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Zdaniem biegłego wydającego opinie: „obrażenia te zostały zadane narzędziem tępym, tępokrawędzistym. Materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie z punktu widzenia sądowo-lekarskiego w jakich okolicznościach powstały ww. obrażenia ciała u pokrzywdzonej. Są to niewątpliwie zmiany pourazowe. Nie można wskazać czy powstały one w mechanizmie czynnym czy też biernym” (akta PK, t. III, k. 580-581; t. VII, k. 1305-1306).

Prowadząca postępowanie funkcjonariuszka Policji – B. M. wydała w dniu 28 listopada 2019 r. postanowienie o umorzeniu dochodzenia o czyn z art. 160 § 1 i 2 k.k. oraz z art. 157 § 1 k.k., które zostało przez prokuratora A.M. zatwierdzone 3 grudnia 2019 r. (akta PK, t. III, k. 586).

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2019 r. sygn. III Nsm (...) Sąd Rejonowy w R. postanowił w trybie zabezpieczenia polecić natychmiastowe zwolnienie małoletniej V.S. pod pieczę uczestników postępowania A. i M. S. oraz zobowiązał ich do współpracy z asystentem rodziny, zmieniając tym samym swoje postanowienie z dnia 15 maja 2019 r. (akta PK, t. VIII, k. 1433).

Ustanowiona przez Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. III Nsm (...) kurator reprezentująca interesy małoletniej – adw. B. W. (akta PK t. VII, k. 1305-1306), zaskarżyła wskazane powyżej postanowienie o umorzeniu dochodzenia zażaleniem z dnia 27 stycznia 2020 r., które to wpłynęło do

Prokuratury Rejonowej w R. Ś. w dniu 29 stycznia 2020 r. (akta PK t. VII, k. 1315-1318). Pismem z dnia 4 lutego 2020 r. sygn. PR 2 Ds (...) przekazano ww. zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 3 grudnia 2019 r. Sądowi Rejonowemu w R.(akta PK, t. XI, k. 2072).

Sąd Rejonowy w R. w zawiadomieniu z dnia 22 maja 2020 r. wskazał, iż termin posiedzenia w przedmiocie rozpoznania zażalenia wyznaczono na 1 lipca 2020 r. (akta PK, t. XI, k. 2075).

Sąd Rejonowy w R., rozpoznając zażalenie adw. B. W. orzeczeniem z dnia 1 lipca 2020 r. uchylił zaskarżone postanowienie polecając uzupełnienie materiału dowodowego poprzez ustalenie, a następnie przesłuchanie w charakterze świadka psychologa z (...) Centrum Zdrowia Dziecka w K., do którego trafiło dziecko i lekarza prowadzącego leczenie, a po uzyskaniu tych dowodów i ustaleniu okoliczności powstania obrażeń rozważenie dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w celu wyjaśnienia, czy małoletnia została narażona na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (akta PK, t. IV, k. 602-605; t. VII, k. 1319-1322).

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2020 r. prokurator A. M. przedłużył okres trwania dochodzenia do 14 sierpnia 2020 r. w sprawie o czyn z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. na szkodę małoletniej V.S., zarejestrowanej ponownie w Prokuraturze Rejonowej w R. już pod nową sygn. PR 2 Ds (...) (akta PK, t. IV, k. 606).

W dniu 14 lipca 2020 r. Prokuratura Rejonowa w R. przesłała akta dochodzenia sygn. PR 2 Ds (...) Komisariatowi I Policji w R. wskazując w piśmie, aby zwróciła się o dokonanie ustaleń w zakresie: danych psychologa „(...) CZD w K. oraz lekarza, który wskazuje Sąd w uzasadnieniu postanowienia” oraz uzyskanie „od A.S. – za jej zgodą – dokumentacji dotyczącej jej niepełnosprawności ruchowej, ewentualnie do jakiej placówki medycznej należy się zwrócić w tym zakresie” (akta PK, t. IV, k. 608).

W dniu 16 lipca 2020 r. Komendant Komisariatu Policji I w R. zwrócił się do Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Z. o nadesłanie kserokopii dokumentów związanych z wydanym orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności pani A. S. Ponadto, tego samego dnia zwrócił się on także do

(...) Centrum Zdrowia Dziecka w K. o: „przekazanie informacji zwrotnej z danymi osobowymi psychologa (...) CZD w K., który miał kontakt z rodzicami dziecka w czasie jego pobytu w szpitalu, celem jego przesłuchania na okoliczność pozyskania od rodziców małoletniej V. S. informacji odnośnie powstałych obrażeń u dziecka” oraz „(...) ustalenia danych osobowych lekarza prowadzącego leczenie V. S. w trakcie jej pobytu w (...) CZD w K., celem jego przesłuchania na okoliczność ustalonych obrażeń u dziecka” (akta PK, t. IV, k. 612).

W dniu 22 lipca 2020 r. miało miejsce uszkodzenie ciała drugiego dziecka małżonków S. – V. S., urodzonego 18 czerwca 2020 r. Chłopiec posiadał liczne obrażenia, w tym w okolicy czaszki. V. S. zmarł w szpitalu w dniu 22 lipca 2020 r. (akta PK, t. XI, k. 2099v).

W dniu 24 lipca 2020 r. Prokuratura Okręgowa w G. wszczęła śledztwo w sprawie znęcania się ze szczególnym okrucieństwem, w okresie od 23 czerwca 2020 r. do 22 lipca 2020 r. w R. nad V.S., urodzonym 18 czerwca 2020 r., nieporadnym ze względu na jego wiek poprzez agresywne krzyczenie, wielokrotne, z dużą siłą rzucanie dzieckiem do łóżeczka, mocne ściskanie, gwałtowne potrząsanie, które to działania spowodowały liczne obrażenia ciała oraz zabójstwa w dniu 22 lipca 2020 r. w R. małoletniego V.S., tj. o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 2 k.k. w zw. z §1a k.k. i przy zast. art. 11 § 2 k.k. (akta PK, t. V, k. 834-835).

W dniu 24 lipca 2020 r. prokuratur Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w G. – I.T., wydała postanowienie o połączeniu postępowania PR 2 Ds (...) Prokuratury Rejonowej w R. o czyn z art. 160 § 2 k.k. do śledztwa o sygn. PO I Ds (...) przeciwko M. S. i A. S. o czyny z art. 207 § 2 k.k., w celu wspólnego prowadzenia (akta PK, t. IV, k. 614). Tego samego dnia prokurator I. T. z Prokuratury Okręgowej w G. wydała zarządzenie sygn. PO I Ds (...), którym powierzyła Wydziałowi Kryminalnemu Komendy Miejskiej Policji w R. przeprowadzenie w całości śledztwa o czyn z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 2 k.k. w zw. z § 1a k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. na szkodę V. S. i inne (akta PK, t. IV, k. 708).

Przesłuchana w charakterze podejrzanej w dniu 24 lipca 2020 r. – matka dziewczynki A. S., w śledztwie Prokuratury Okręgowej w G. sygn. PO I Ds (...), w

zakresie wątku dotyczącego V.S. wyjaśniła, iż w dniu 30 marca 2019 r. małżonek A.S. – M. S., krzycząc na V.S. ścisnął ją tak, iż obecna przy tym A. S. usłyszała „chrupnięcie”, po czym dziecko zaczęło bardziej płakać. Po zdarzeniu matka uspokoiła dziewczynkę, po czym ta zasnęła. A.S. wyjaśniła, iż zeznawała w sprawie tego zdarzenia wcześniej, lecz chcąc chronić swojego męża – zeznała nieprawdę (akta PK, t. IV, k. 724).

W toku postępowania sygn. PO I Ds (...) Prokuratury Okręgowej w G., w dniu 24 lipca 2020 r. prokurator I.T. wydała postanowienie o przedstawieniu M.S. zarzutu m.in. o to, że: „w nieustalonym dniu, nie później niż 30 marca 2019 r. w R., poprzez chwycenie pod pachami małoletniej V. S., urodzonej 8 marca 2019 r. i ściśnięcie jej klatki piersiowej z dużą siłą, spowodował podwójne złamanie żeber IV, V i VI po stronie lewej, naruszając tym samym czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni 7, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. (akta PK, t. IV, k. 730-731). Przesłuchany w charakterze podejrzanego ww. śledztwie M. S., w zakresie zarzutu dot. poszkodowanej V. S., zaprzeczył jakoby „jakimkolwiek swoim zachowaniem spowodował złamanie żeber u córki” (akta PK, t. IV, k. 741).

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2020 r. sygn. III Kp (...) Sąd Rejonowy w G., Wydział III Karny na wniosek prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. z dnia 24 lipca 2020 r. sygn. PO I Ds. (...), zastosował w stosunku do M. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, to jest od dnia 22 lipca 2020 r. do dnia 19 października 2020 r. (akta PK, t. V, k. 805-806).

Wnioskiem z dnia 4 września 2020 r. sygn. PO I Ds (...) prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wystąpił do Sądu Rejonowego w R. III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich o ustanowienie dla małoletniej pokrzywdzonej V.S. kuratora w osobie jednego z miejscowych adwokatów lub radców prawnych, celem zabezpieczenia jej praw w postępowaniu karnym (akta PK, t. VI, k. 1033-1034).

W dniu 4 stycznia 2021 r. prokurator I.T. z Prokuratury Okręgowej w G., skierowała akt oskarżenia sygn. PO I Ds (...), przeciwko M.S. i A.S. oskarżając M.S. m. in. o to, że: „w nocy z 29 na 30 marca 2019 r. w R., poprzez chwycenie pod pachami swojej córki V.S., urodzonej 8 marca 2019 r. i ściśnięcie jej klatki piersiowej z dużą siłą, spowodował podwójne złamanie żeber IV, V i VI po stronie lewej, naruszając tym samym czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni 7,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.”(akta PK, t. XI, k. 2099-2105). Do chwili obecnej postępowanie karne zainicjowane wymienionym. aktem oskarżenia, nie zakończyło się (akta I DI 39/21, k.39).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Analizę wniosku prokuratora i przedłożonych przez niego dowodów należy rozpocząć od przypomnienia, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem „immunitet sędziowski (w realiach przedmiotowej sprawy prokuratorski – uwaga sądu) jest immunitetem formalnym. Nie powoduje on wyłączenia odpowiedzialności, czy też karalności za popełniony czyn, a jedynie wprowadza zakaz pociągnięcia osoby posiadającej taki immunitet do odpowiedzialności karnej przed sądem, chyba że oskarżyciel uzyska na to zgodę uprawnionego organu. Ochronne oddziaływanie immunitetu powoduje, że dopóki nie zostanie on uchylony prawomocną uchwałą sądu dyscyplinarnego, niedopuszczalne jest wszczęcie i dalsze prowadzenie postępowania przeciwko osobie, którą chroni. Jego uchylenie jest zatem warunkiem przejścia postępowania karnego dotyczącego sędziego z fazy *in rem* w fazę *in personam* (...). W przypadku czynów ściganych z oskarżenia publicznego wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego (ewentualnie prokuratora – uwaga sądu) do odpowiedzialności karnej stanowi w pewnym sensie kontrolę czynności polegającej na potwierdzeniu istnienia przesłanek postawienia zarzutu popełnienia przestępstwa (art. 313 § 1 k.p.k.).

W ramach postępowania zainicjowanego wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego (ewentualnie prokuratora - uwaga sądu) do odpowiedzialności karnej, zadaniem sądu dyscyplinarnego jest zatem weryfikacja przedstawionego przez wnioskodawcę materiału dowodowego w celu sprawdzenia, czy zachodzi wynikająca z art. 80 § 2c prawa o ustroju sądów powszechnych (tu art. 135 § 5 prawa o prokuraturze uwaga sądu), przesłanka uchylenia immunitetu, jaką jest dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, które jednocześnie jest warunkiem sporządzenia postanowienia o przestawieniu zarzutów w postępowaniu karnym” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt SNO 29/16).

Sąd w postępowaniu o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora ma obowiązek oceny przedłożonych przez wnioskodawcę dowodów, z uwzględnieniem przede wszystkim reguł wynikających z art. 7 k.p.k., czy dostatecznie uzasadniają podejrzenie popełnienia przestępstwa wskazanego we wniosku o uchylenie immunitetu. Ocena taka nie powinna jednak wykraczać poza granice dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Sąd ma obowiązek ocenić czy wersja (także dot. sposobu ewentualnej realizacji znamion czynu zabronionego) przedstawiona przez wnioskodawcę (w realiach niniejszej sprawy oskarżyciela publicznego) jest dostatecznie uprawdopodobniona. Sąd rozpoznający wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora, nie ma obowiązku, a nawet prawa, do ustalenia winy prokuratora, którego taki wniosek dotyczy. „Wina może być bowiem ustalona jedynie przez sąd powszechny w postępowaniu karnym, prowadzonym według reguł określonych w Kodeksie postępowania karnego” (uchwała Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt SNO 3/12, LEX nr: 1228696, podobna uchwała Sądu Najwyższego z 18 lipca 2016 r., sygn. akt SNO 29/16).

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego zapadłym w odniesieniu do immunitetów sędziowskich, ale zachowującym aktualność także w odniesieniu do immunitetów prokuratorskich, pod pojęciem „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa”, o którym mowa w art. 135 § 5 prawa o prokuraturze, „należy rozumieć taką sytuację, gdy zebrane w sprawie dowody wskazują w sposób dostateczny na to, że sędziemu (w realiach przedmiotowej sprawy prokuratorowi – uwaga sądu) można postawić zarzut popełnienia przestępstwa. Jest przy tym oczywiste, że nie wystarcza samo przypuszczenie, iż było tak, jak twierdzi się we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, ale nie jest też wymagane przekonanie o winie sędziego. Postępowanie o uchylenie immunitetu sędziowskiego poprzez wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego (tu prokuratora – uwaga sądu) do odpowiedzialności karnej, nie jest bowiem postępowaniem rozstrzygającym o jego odpowiedzialności karnej, a więc sąd dyscyplinarny nie musi mieć pewności, że przestępstwo zarzucane sędziemu we

wniosku faktycznie zostało przez niego popełnione” (uchwała Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r. sygn. akt SNO 18/18, Lex nr 2515772).

Na wstępie Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszy wniosek stwierdza, że prokurator A.M. był w chwili popełnienia czynu wskazanego we wniosku prokuratora i pozostaje nadal funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 231 k.k. (vide art. 115 § 13 pkt 3 k.k.) i jako taki jest podmiotem, który z racji swoich szczególnych cech może dopuścić się przestępstwa urzędniczego stypizowanego w art. 231 k.k., który to czyn jest tzw. przestępstwem indywidualnym – właściwym (M. Królikowski. R. Zawłocki. Kodeks Karny. Część Szczególna. Komentarz. Tom II. Art. 222 do 316. Warszawa 2017, s. 168, nb. 17; zob. również O. Górniok i inni. Kodeks karny. Komentarz. Gdańsk 2002/2003. s. 1073, teza 2). Przestępstwo urzędnicze określone w art. 231 § 3 k.k. polega na nieumyślnym przekroczeniu przez funkcjonariusza publicznego swoich uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków i w sposób nieumyślny wyrządzeniu istotnej szkody interesowi publicznemu lub prywatnemu. Przestępstwo to zachodzi wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny nie podejmuje określonej czynności, mimo że był obowiązany to uczynić albo czyni to w sposób wadliwy” (R. Stefański. Kodeks karny. Warszawa 2015. s. 1522, nb. 5), tj. w sposób sprzeczny z istotą lub charakterem obowiązku służbowego (por. A. Grześkowiak i K. Wiak. Kodeks karny – komentarz. Warszawa 2018. s. 1153, nb. 3). Źródłem obowiązku lub obowiązków, których niedopełnienie przez funkcjonariusza publicznego, w tym prokuratora, może skutkować zaistnieniem przestępstwa urzędniczego, są nie tylko przepisy prawa, ale także pragmatyka służbowa (A. Grześkowiak, Ibidem, s. 1153. nb. 3).

W wywiedzionym przez siebie wniosku Naczelnik Wydziału Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej, jako źródło obowiązków, których w jego ocenie nie zrealizował prokurator A.M., w związku z nadzorowanym przez siebie dochodzeniu o sygn. PR 2 Ds (...), wskazuje przepisy art. 2 § 1 pkt 1 oraz art. 297 § 1 pkt 4 k.p.k. Sąd Najwyższy stwierdza, że art. 2 k.p.k. za takie źródło uznany być nie może. Przypomnieć należy, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie także Sądu Najwyższego poglądem, przepisy art. 2 § 1 oraz § 2 k.p.k. „statuuja” tzw. ogólne zasady gwarancyjne (...) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2005 r., sygn. WA 19/05; LEX nr: 200411) i jako takie stanowiące

generalną dyrektywę działania organów procesowych „i dopiero wykazanie naruszenia szczegółowych norm procesowych stanowiących jego konkretyzację, może być traktowane jako spełnienie ustawowego wymagania przedstawienia zarzutów kasacyjnych” (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2021 r. sygn. III KK 356/20; LEX nr: 3156187) w realiach niniejszej sprawy jako zarzutu niedopełnienia obowiązków (podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2020 r., sygn. V KK 320/20, LEX nr: 3127067; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2019 r. sygn. IV KK 103/19 LEX nr: 2712233; postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2017 r. sygn. V KK 289/17, LEX nr: 2434485). Natomiast w ocenie Sądu Najwyższego, w niniejszej sprawie za źródło obowiązków, które nie zostały zrealizowane w sposób prawidłowy przez prokuratora nadzorującego prowadzone przez policję dochodzenie sygn. PR 2 Ds. (...), mógłby ewentualnie zostać wskazany przepis art. 257 § 1 pkt 4 k.p.k. w powiązaniu z art. 7 i 92 art. 201 oraz art. 410 k.p.k. Ponadto, Sąd Najwyższy przypomina także, iż zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jeżeli organy postępowania przygotowawczego „nie podjęły wszystkich rozsądnych środków, które mogły rzucić światło na fakty sprawy i nie przeprowadziły pełnej i uważnej analizy dowodów im przedstawionych w sprawie dot. tortur, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania (a takiej sytuacji dotyczyło przecież dochodzenie PR 2 Ds (...) nadzorowane przez A.M.), wówczas dochodzi do naruszenia w aspekcie proceduralnym art. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 4 listopada 1950 r. (dalej jako Konwencja), poprzez nieprzeprowadzenie przez organy państwa rzetelnego, skutecznego śledztwa (zob. wyrok Wielkiej Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, dalej: ETPC z 2 lutego 2021 r. w sprawie skargi 22457/16, streszczenie LEX nr: 3114928; podobnie wyrok ETPC z 22 listopada 2018 r. w sprawie skargi 48327/09, streszczenie LEX nr: 2602592, podobnie wyrok ETPC z 12 kwietnia 2007 r., w sprawie Dzwonkowski przeciwko Polsce skarga numer 46702/99, pkt 67; [https://etpcz.ms.gov.pl/etpccontent/\\$N/9900000000000001_I_ETPC_046702_2099_Wy_2007-04-12_001](https://etpcz.ms.gov.pl/etpccontent/$N/9900000000000001_I_ETPC_046702_2099_Wy_2007-04-12_001) data dostępu: 13 października 2021 r.; zob. również Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Tom I. pod red. L. Garlickiego. Warszawa 2010. s. 114-116, nb. 25), gdyż przepis ten nakłada

bezpośrednio na funkcjonariuszy państwa strony Konwencji obowiązek przeprowadzenia rzetelnego, skutecznego postępowania przygotowawczego w sprawach dot. naruszenia któregośkolwiek z praw, w tym nakazów zagwarantowanych Konwencją, których niedopełnienie może zostać potraktowane jako przestępstwo z art. 231 k.k. To w ocenie Sadu Najwyższego pozwala na potraktowanie przepisów Konwencji w powiązaniu z odpowiednimi przepisami krajowymi np. kodeksem postępowania karnego lub ustawą o policji jako źródła obowiązków policji lub prokuratury rzetelnego przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawie dotyczącej „poddaniu człowieka torturom, niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu” (vide art.3 Konwencji). Z treści przedłożonych przez prokuratora wnioskodawcę akt śledztwa sygn. PK XIV Ds (...) wynika bezspornie, iż zatwierdzenie przez prokuratora A. M. postanowienie funkcjonariusza policji B.M. o umorzeniu dochodzenia sygn. PR 2 Ds (...) zostało dokonane mimo niezrealizowania jednego z podstawowych celów postępowania przygotowawczego, określonego w art. 297 § 1 pkt 1 k.p.k. (ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony i czy stanowi on przestępstwo) do czego doszło na skutek nieprzeprowadzenia przez prokuratora nadzorującego dochodzenie sygn. PR 2 Ds (...) uwzględniającej zasady wiedzy i doświadczenia życiowego oceny całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności i zgromadzonych w sprawie dowodów, zaniechania uzyskania opinii uzupełniającej biegłych z zakresu medycyny sądowej w sytuacji w której uzyskana uprzednio opinia była niepełna co w konsekwencji doprowadziło do wydania wadliwej decyzji o umorzeniu postępowania przygotowawczego. Jak wykazał dalszy przebieg śledztwa sygn. PO I Ds (...) Prokuratury Okręgowej w G. między innymi realizacja czynności śledczych przez policję i prokuraturę z uwzględnieniem zasad procesu karnego wskazanych w art. 2, 4, 5 i 7 k.p.k. (oraz co należy podkreślić zmiana złożonych przez A.S. uprzednio wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego) doprowadziła do krańcowo odmiennych od poczynionych w toku dochodzenia sygn. 2 PR 2 Ds. (...) ustaleń, w szczególności zaskutkowało ustaleniem, iż do obrażeń u niespełna miesięcznej V.S. doszło na skutek czynu zabronionego popełnionego przez jej ojca M. S. (akta PK, t. XI, k. 2099-2105). To jednak nie wystarcza, aby przyjąć, iż prokurator A.M. dopuścił się wskazanego we wniosku oskarżyciela przestępstwa

„na szkodę interesu prywatnego małoletniej V. S.”. Sad Najwyższy przypomina, iż przestępstwo określone w art. 231 § 3 k.k. ma charakter skutkowy i do jego znamion należy wystąpienie istotnej szkody. Zgodnie z poglądem doktryny, wyrządzona przez funkcjonariusza publicznego poprzez nieumyślne przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków służbowych szkoda musi być szkodą realną, konkretną i musi pomiędzy czynem sprawcy a zaistniałą szkodą zaistnieć związek przyczynowo skutkowy (por. M. Królikowski, R. Zawłocki. Kodeks karny – część szczególna. Komentarz. Tom II. Warszawa 2017. s. 177, nb. 3). Z treści wniosku oskarżyciela publicznego wynika, iż takiej szkody V.S., spowodowanej zatwierdzeniem przez prokuratora A.M. postanowienia o umorzeniu dochodzenia sygn. PR 2 Ds (...) wnioskodawca upatruje w tym, iż „decyzja o umorzeniu postępowania o sygnaturze PR 2 Ds (...) w praktyce oznaczała dla małżonków S. swoistego rodzaju gwarancję bezkarności, przekonanie o braku odpowiedzialności karnej za agresywne, z użyciem przemocy zachowanie jednego z nich wobec własnego dziecka i przemilczenie tego faktu przez obojga z nich, a co za tym idzie realne zagrożenie na przyszłość dla zdrowia i życia ww. dziecka” (akta główne, k. 13).

Z twierdzeniem tym zgodzić się nie można. Prokurator wnioskodawca w sporządzonym przez siebie wniosku nie wskazał na żadne okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie, iż w razie przeprowadzenia przez A.M. wskazanych we wniosku o uchylenie immunitetu prokuratorskiego dowodów, doszłoby do ustalenia przed 22 lipca 2020 r. (data śmierci V.S.), iż M. S. spowodował u V. S. obrażenia w postaci podwójnego złamania żeber IV, V i VI po stronie lewej. Natomiast z treści kopii kart akt śledztwa sygn. PO I Ds (...), zawartych w aktach przedłożonych wraz z przedmiotowym wnioskiem, wynika jednoznacznie, że podstawą ustalenia, iż to M. S. dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. na szkodę córki V., było uzyskanie przez prokuraturę w dniu 24 lipca 2020 r. wyjaśnień A. S. obciążających jej męża M. S. Wyjaśnień, co należy podkreślić, złożonych po tym jak M.S. dopuścił się zabójstwa ich drugiego dziecka V.S., a więc w szczególnej sytuacji emocjonalnej (skutkującej prawdomównością przesłuchiwanej) w jakiej dopiero w dniu przesłuchania przez prokurator I. T. znalazła się matka zabitego dziecka.

Sąd Najwyższy zauważa, iż z opisanych powyżej, zleconych prokuraturze przez Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 1 lipca 2020 r. czynności, które to prokurator wnioskodawca „przekopiował” do opisu przestępstwa jakiego popełnienie zamierza zarzucić prokuratorowi A. M., żadna z nich mimo wynikającego z art. 330 § 1 zdanie drugie k.p.k. obowiązku **nie została** wykonana przez kontynuującego postępowanie (już pod sygnaturą prokuratora z Prokuratury Okręgowej w G. przed wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów M. S., co przecież nie stanowiło przeszkody w sporządzeniu i skierowaniu do Sądu Okręgowego w G. aktu oskarżenia przeciwko wymienionemu m.in. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. na szkodę V.S. Nie sposób zatem przyjąć za uprawdopodobnioną wersję oskarżyciela publicznego że gdyby prokurator A. M. zlecił policji przed umorzeniem w dniu 3 grudnia 2019 r. dochodzenia policji przeprowadzenie: „uzupełnienia materiału dowodowego poprzez ustalenie, a następnie przesłuchanie w charakterze świadka psychologa z (...) Centrum Zdrowia Dziecka w K., do którego trafiło dziecko i lekarza prowadzącego leczenie, a po uzyskaniu tych dowodów i ustaleniu okoliczności powstania obrażeń rozważenie dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego w celu wyjaśnienia, czy małoletnia została narażona na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”, doprowadziłoby to do ustalenia wcześniej niż 24 lipca 2020 r. faktu popełnienia przez M.S. przestępstwa z art.157 § 1 k.k. na szkodę córki V., a co za tym idzie zapobiegłoby jak twierdzi prokurator zaistnieniu po stronie M. i A. S. przekonaniu o bezkarności zachowań polegających na używaniu przemocy przez nich względem swoich dzieci. Z dalszego przebiegu postępowania przygotowawczego sygn. PO I Ds. (...) absolutnie nie wynika, że gdyby wcześniej (tj. przed zatwierdzeniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia sygn. PR 2 Ds. (...)) prokurator A. M. wykonał wskazane przez wnioskodawcę, (a wcześniej przez sąd rozpoznający zażalenie na postanowienie o umorzeniu dochodzenia) czynności (w tym konfrontacje świadków) wówczas uzyskano by już w okresie przed 25 lipca 2019 r. materiał dowodowy umożliwiający pociągnięcie do odpowiedzialności karnej M. S. za przestępstwo z art.157 §1 k.k. na szkodę V. S. Ponadto, Sąd Najwyższy przypomina też, że: „art. 172 k.p.k. (regulujący kwestię przeprowadzenia konfrontacji – uwaga sądu) nie nakłada na organy procesowe żadnego obowiązku.

Daje jedynie podstawę przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy osobami przesłuchiwanymi, a także określa sytuację, w których jest ona niedopuszczalna. Konfrontacja jest zatem czynnością fakultatywną uzależnioną od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych” (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2008 r. sygn. V KK 99/08 Lex 435313; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 1 kwietnia 2014 r. sygn. III KK 198/03 LEX 109498; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r. sygn. II KK 204/14 LEX 1514734, postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lutego 2001 r. sygn. III KKN 484/99 Lex 48854 oraz: Kodeks postępowania karnego Komentarz tom I red. D. Świecki Warszawa 2017 str. 660, nb. 3 T. Grzegorzczak Kodeks postępowania karnego komentarz Warszawa 2008 r. s. 391-392 teza 4), a w sytuacji „jeżeli prokurator ocenił potrzebę konfrontacji negatywnie, to brak tej czynności nie może być uznany za brak postępowania przygotowawczego” (T. Grzegorzczak opus cit. s. 392 i cyt. tam orzecznictwo). Zgodzić się należy z poglądem „Konfrontacja jako szczególna forma przesłuchania nie stanowi zatem panaceum na usuwanie wszelkich sprzeczności w wyjaśnieniach, zeznaniach czy wypowiedziach” (P. Kruszyński i inni. Dowody i postępowanie dowodowe w procesie karnym. Warszawa 2015. s. 76). Nie sposób zatem nieprzeprowadzenie przez funkcjonariusza organu procesowy **fakultatywnej** czynności śledczej (konfrontacji świadków) uznać jak sugeruje to w wywiedzionym przez siebie wniosku oskarżyciel za niedopełnienie obowiązków.

Sąd Najwyższy zauważa także, iż w rozpoznawanym w niniejszym postępowaniu wniosku oskarżyciel publiczny nie wskazał źródła, z którego można by wywieść istnienie po stronie prokuratora A.M. prawnego, szczególnego obowiązku zapobiegnięcia skutkowi zdefiniowanemu przez wnioskodawcę jako sytuacja stwarzająca zagrożenie w przyszłości dla życia i zdrowia V.S. Sąd Najwyższy przypomina, iż zgodnie z art. 2 k.k. „Odpowiedzialności karnej za przestępstwo skutkowe popełnione przez zaniechanie podlega ten tylko, na kim ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi”. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „osoba odpowiadająca za przestępstwo skutkowe popełnione przez zaniechanie musi się charakteryzować określonymi cechami. Innymi słowy mówiąc, z art. 2 k.k. wynika, że sprawca wobec dobra

chronionego normą zajmuje pozycję gwaranta zapobiegnięcia skutkowi. Mamy więc do czynienia z tzw. przestępstwem indywidualnym” (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2005 r. sygn. V KK 100/05, LEX nr: 164374; podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 2004 r. sygn. WK 5/04, LEX nr: 162706). W ocenie Sądu Najwyższego, takiego obowiązku A. M. względem V. S., nie sposób wywieść ani z przepisów kodeksu postępowania karnego, ani z ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze ani także z innych ustaw lub przepisów pozaustawowych. To zaś nie pozwala na ewentualne przypisanie mu sprawstwa wskazanego we wniosku przestępstwa polegającego m.in. na wyrządzeniu istotnej szkody V. S. w szczególności w sytuacji, w której wobec rodziny S. wdrożone zostały w dniu 15 kwietnia 2019 r. na podstawie art.109 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego przez sąd rodzinny procedury opiekuńcze w celu ochrony dobra małoletniej V. w ramach których sąd postanowieniem z dnia 05 grudnia 2019 r. nakazał „ natychmiastowe zwolnienie małoletniej V. S. pod pieczę A. i M. S.”(akta PK, t. VIII, k. 1433).

Ze wskazanych powyżej powodów wniosek oskarżyciela uwzględniony być nie może.